

Με την ταπείνωση και την σιωπή δίνουμε τόπο

Ζωή

– Γέροντα, πώς δίνει κανείς τόπο στην οργή;

– Με την ταπείνωση και την σιωπή δίνουμε τόπο στην οργή. Γιατί λέμε ότι το φίδι είναι φρόνιμο; Παρόλο που έχει όπλο δυνατό, το δηλητήριο, και μπορεί να μας κάνει κακό, λίγο θόρυβο αν ακούση, αμέσως φεύγει• δεν πάει κόντρα, δίνει τόπο στην οργή. Έτσι κι εσύ, αν κανείς σου πη κανέναν λόγο και σε πειράξη, μην απαντάς. Αν σιωπήσης, αποπλίζεις τον άλλον. Μια φορά στο Καλύβι ο Ντίκας, ο μεγάλος γάτος, πήγε να χτυπήσει ένα βατραχάκι. Εκείνο δεν κουνήθηκε καθόλου, οπότε ο Ντίκας το άφησε κι έφυγε. Το βατραχάκι με την σιωπή του και με την ... ταπείνωσή του τον νίκησε. Αν κουνιόταν λίγο, θα το τίναζε ο Ντίκας επάνω και θα το χτυπούσε σαν το ντέφι.

– Γέροντα, όταν διαφωνούμε με κάποια αδελφή και επιμένει η καθεμιά στη γνώμη της, φθάνουμε σε αδιέξοδο και τελικά νευριάζω.

– Κοίταξε, πρέπει η μια από τις δυό σας να ταπεινωθή και να υποχωρήσει• αλλιώς δεν γίνεται. Αν δυό άνθρωποι θέλουν να περάσουν ένα μακρύ ξύλο από μια μικρή πόρτα, πρέπει ο ένας να κάνει πίσω, για να μη πρώτα ο άλλος• διαφορετικά δεν

θα μπορέσουν να περάσουν. Όταν ο καθένας επιμένει στη γνώμη του , είναι σαν να χτυπάει ο πυριόβολος στην στουρνάροπετρα και πετιούνται φωτιές!... Οι Φαρασιώτες ,όταν κάποιος επέμενε στο δικό του, έλεγαν: «Ας είναι το δικό σου κατσίκι θηλυκό και το δικό μου αρσενικό», κι έτσι απέφευγαν τον καβγά. Πάντως, όποιος υποχωρεί, κέρδος έχει, γιατί στερείται κάτι, κάνει μια θυσία, και αυτό του δίνει την χαρά και την ειρήνη. [\(περισσότερα...\)](#)